

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Miroslav Čuban

Vypracovali:

Max Vernerů, Sandra Pryszcz

Vyučující:

Mgr. Jana Kouřilová

Škola:

Základní škola Ml. Boleslav, Dukelská 1112, příspěvková organizace

Měli jsme tu čest hovořit s panem Miroslavem Čubanem. Vystudovaný chemický inženýr a hudebník prožil svůj život v Mladé Boleslavi.

Miroslav prožil dětství v domku v blízkosti mladoboleslavského hradu.

„No tak vím, že jsme tam bydleli s mojí poměrně velkou rodinou, a ještě s námi bydlela nejmladší sestra maminky teta Zahradková, jmenovala se křestním jménem Rút.“

Během válečných let byli v Mladé Boleslavi přítomni němečtí vojáci i příslušníci gestapa. Byly to časy plné strachu, nejistoty a riskantních rozhodnutí.

„Věděli jsme, že jsou Němci naši nepřátelé, věděl jsem, že poslouchání zahraničního rozhlasu je trestné a trestá se i smrtí, to jsme měli na knoflíku na rozhlasovém přijímači pověšený. Krátký vlny byly vykuchaný, že jo, v té době, takže my jsme pravidelně poslouchali vždycky ten Londýn to byl. Hrdinové byli všichni, kteří zemřeli, který Němci popravili. Byly prohlídky, kdy vám skutečně jako nevynechali jedinej dům. Jsme si tajně pobrukovali Hej Slovane, kdybys věděl, ty Němče, že já si zpívám Hej Slovane nebo Kde domov můj. No, tak takový jsme byli vlastenci.“

Během války byla panu Čubanovi, stejně jako jeho vrstevníkům, brána možnost normálního vzdělávání.

„Čili dopoledne jsme ještě byli ve škole, že jo. Byli jsme na posledním vyučování a když jsme se vrátili, tak před školou stála auta a vykládali postele, tak nás poslali domu a že nám dají vědět, kde vůbec se bude moct učit. Potom se už učilo jenom na průmyslovce, ale jenom tak, že jednou za týden jsme si chodili pro úkoly.“

Bombardování Mladé Boleslavi 9. května 1945 představovalo pro pana Miroslava Čubana jednu z významných událostí jeho života.

„Tatínek vyběhl, co se děje se podívat na dvůr v tom baráku a nad náma přeletělo letadlo a viděl, jak z něj odpadla bomba. Kdo to nezažil, když slyšíte svist a teď čekáte kde, a rána a když to na vás nespadne, tak ještě žil a za chvíli zase slyšíte to letadlo. Ty bomby, ten jejich svist, to, prosím vás, nikomu nepřeju, proto nechci válku. Dodnes jsem dědovi vděčnej za to, že mě vzal, bylo mi sice jak říkám necelejch 9, ale vidět na vlastní oči, co je to ta válka. Protože přešli jsme to Starý město, který jsem znal jako kluk, že jo, každej barák, každej koutek, to bylo naše Eldorado, teď jsme tam viděli ty krátery, některé bomby spadly přímo doprostřed náměstí. Ted'ka jeden barák sesunutej, tam u hotelu Grant barák. Tam dokonce v tom baráku bydlel jeden z našich dělníků. Nějaký pan Poušek, ten se šel také podívat. Přišel, a jak jsou ty lidi otupělý, jestli měl slzy v očích a říkal, už nemám kde bydlet, jenom sutiny tam jsou.“

I přes všechny těžkosti a nástrahy, které pan Miroslav Čuban zažil, jako byla sovětská okupace či členství v komunistické straně a následné vystoupení roku 1969, zůstal věrný své vášni pro hudbu, a dokonce i v nejtemnějších chvílích života našel útočiště a radost ve hře

na dechové nástroje, a to především v rámci Podnikového dechového orchestru Škoda Auto Mladá Boleslav. Je to připomínka toho, jak umění může zářit i v nejtemnějších dobách a poskytovat nám světlo naděje a odvahu.

Miroslav Čuban s matkou Hanou v roce 1939.

Miroslav Čuban s rodiči Františkem Čubanem a Hanou Čubanovou v roce 1943.

Svatební fotka Miroslava Čubana s manželkou Ludmilou, rozenou Šulcovou, na zámku v Benátkách nad Jizerou 19. dubna 1962.

Miroslav Čubana skáče v roce 2007 v tandemu padákem nad letištěm v Kolíně.

Natáčení rozhovoru s panem Miroslavem Čubanem.

Návštěva nahrávacího studia v Signál rádiu v Mladé Boleslavi.